

Com vestien les barcelonines del segle XVIII? Quines eren les peces clau de l'etiqueta masculina al XIX? Quines botigues les subministraven? Elisenda Albertí ressegueix la història de la vestimenta al llibre 'Un passeig per la moda de Barcelona'

Mireia Nadal Pago

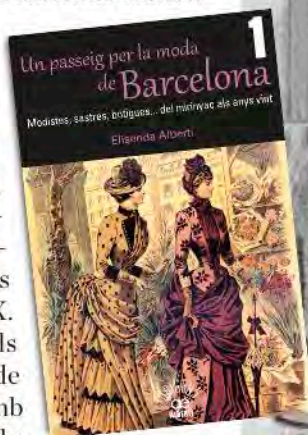
Del mirinyac als pantalons

Hi va haver un temps en què les dones tenien físicament limitats els seus moviments per culpa del mirinyac, aquella aparatosa estructura metàl·lica que es col·locava sota les faldilles per donar volum a la vestimenta. I en va arribar un altre en què l'acceptació del pantaló com a peça de roba femenina va suposar una autèntica revolució. Aquests dos moments clau marquen l'inici i el punt d'arribada d'*Un passeig per la moda de Barcelona* (Albertí Editors), el llibre de l'escriptora, editora i dissenyadora gràfica Elisenda Albertí que acaba de sortir al carrer.

Amb un text amè i esquitxat de gravats, fotografies i anuncis de l'època, l'autora evoca la realitat de la moda barcelonina dels segles XVIII, XIX i XX. Trasllada el lector als carrers comercials de la ciutat fent un tomb per les botigues de roba

on la ciutadania anava a la recerca de teixits i vestits, i obre les portes de les cases dels sastres i les modistes per analitzar com treballaven els dissenys.

"Les dates no són triades a l'atzar, perquè a partir de mitjans del segle XVIII es va produir un canvi fonamental de tendències –polítiques i socials, però també estètiques– que va culminar amb l'esclat emocional que va seguir en la Primera Guerra Mundial", concreta Albertí. En aquest període veiem aparèixer i desaparèixer peces de vestir sorprenents i propostes extravagants. El llibre relata un periple en el temps en què es produeix l'extinció de la indumentària tradicional i la consolidació del vestit modern. "Els homes passaran de la levita i les calces curtes a l'americana i els pantalons llargs. Però el viatge més apassionant el protagonitzen les dones, des dels volums desmesurats a la llibertat de moviments, passant per la sensualitat modernista",

(1) Portada del llibre. (2) El mirinyac va desaparèixer a principis del XIX. (3) El Pla de la Boqueria, amb la botiga de teixits predecessora de Santa Eulàlia. (4) La cotilla ajudava les dones del XVIII a marcar cintura. ALBERTÍ EDITORS

explica Albertí. "Del vell mirinyac als fel·lços anys 20, Barcelona havia recorregut el camí que li corresponia, al ritme de les novetats, les controvèrsies i les aspiracions d'una societat inquieta. Sastres, modistes i botiguers van saber estar a l'altura de les circumstàncies, de les exigències d'una ciutadania que no es va conformar a assistir indiferent a l'evolució del món modern", conclou l'autora.

Botigues centenàries que perduren

Albertí consagra el bloc final del llibre a fer un repàs per la història de diferents establiments centenaris de la ciutat. Així, és possible passar del viatge virtual per les pàgines impreses a la passejada pels carrers d'avui, seguint la petjada d'alguns comerços que encara existeixen o han desaparegut fa poc. Botigues com Gonzalo Comella, engolida per la crisi després de 142 anys de trajectòria; la bicentenària Santa Eulàlia, ferm referent de la confecció a mida combinada amb les marques exclusives, o la botiga de teixits El Indio, amb un futur amenaçat per la pujada en el preu del lloguer. Com avisa l'autora, podria ser una nova víctima de l'especulació urbanística que ha provocat la destrucció de bona part del teixit comercial de la ciutat.

